

„הטיול המסוכן והמסעיר ביותר עלי-אדמות!“

מסע אל המידבר

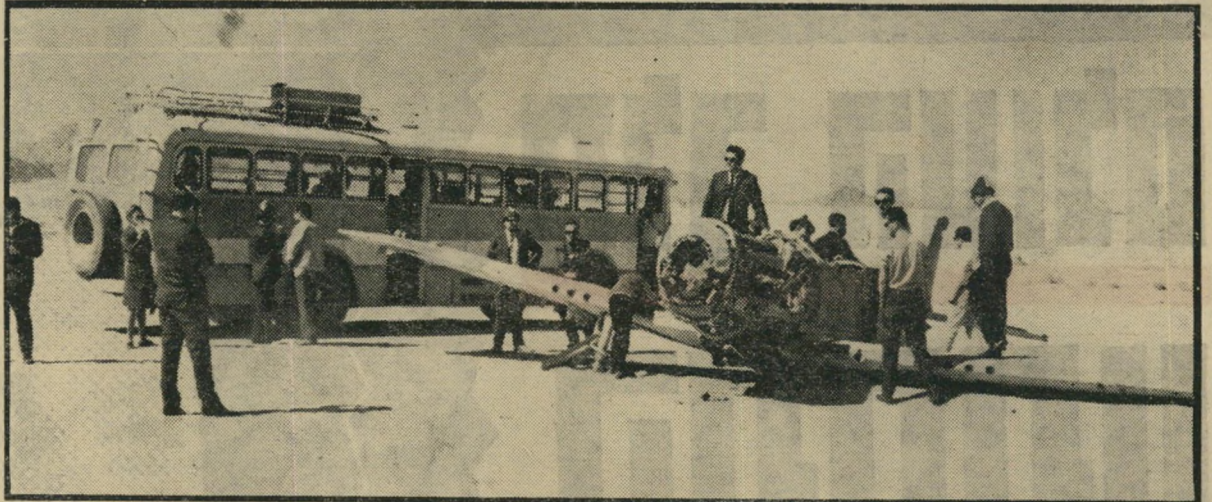
שעונו לתיקון בחנות של פינקלשטיין בתל-אביב.

מעיינות

לכוח-גברא

ישראלי הסנוב — זה שעדיין לא היה בחו"ל — ניתנה אחרי מלחמת ששת-הימים האפשרות לממש שני חלומות ישנים נושנים: האחד — להעפיל לחרמון ולהחליק על השלג, כמו כל אורח העולם הגדול. על חלום זה, מוטב שלא להרהיב את הדיבור. שלוש שנים אחרי המלחמה, הוא עדיין חלום. השני — לנסוע פעם יותר משעתיים רצופות — מבלי להגיע לאיזה גבול. חלום זה דווקא הפך למציאות, ו-3,000 ישראלים מממשים איתו מדי חופש. אחרי טיול בתציהאי סיני, יכול הישראלי להבין, לראשונה בחייו, מה זה מרחב. הוא מתיישב באוטובוס — ותחנתו הראשונה היא אברודס — מרחק 650 ק"מ

שרידי המלחמה בדרך מראס-נאצראני אל נווה-המיתבר נאבק שבטיני נתקלים כיום — שלוש שנים אחרי המלחמה — עדיין ניתן למצוא פה ושם, בלב המידבר הלוהט, את שרידיה של המלחמה. המטיילים בשרידי שתי המלחמות שנערכו בקטע-דרך זה. בתמונה

טיול המסוכן והמסעיר בי-אדמות — כשאנשים אינם מסתירים ממך את הסכנות. ל-היפך: הם מזהירים אותך כי ייתכן שיירד עליך — קח איתך קובע פלדה, מסיכת-צלילה ופנס-כים — אל תצפה למסעדות, בתי-מלון או שירותים אל-מנטריים אחרים — אם יבוטל הטיור — בוא בטענות רק אל עצמך. אף אחד אחר לא יהיה אחראי לכך — אם יש לך נשק — הבא אותו. זה בטח לא יזיק."

דו"ח של עיתונאי שהצטרף לטיור קרבי בוואסנאם? או אולי למעוזי המורדים ב-סודאן? לא בדיוק, זהו קטע ממכתב, שמרסמה לאחרונה בשבועון האוסטרלי פוקס תיירת אוסטרלית על סיורה — בהציהאי סיני. התיירת האמיצה אמנם מודה בכתבתה, שהדבר הנורא ביותר שאירע לה במציאות היה שהיא נבהלה כמעט למוות כשהתייר במושב הסמוך לה, באוטובוס ממוזג-האוויר של אנד, התעטש ברעש נוראי. אבל זה לא הפריע לה להפעיל את דמיונה המזרחי הפרוע, ולצפות בהנאה רוטטת ליריות, שודדים, חוטפים, ואולי אף אנשים — מי יודע?

סיני. בשעתו איימו תותחי חוף מצריים גדולים אלה על חוף השיט הישראלי במפרץ אילת. כיום נותרו תותחים אלה כעדות אילמת לטיבות אשר גרמו לפתיחתה של מלחמת ששת-הימים.

חותחי ראס-נאצראני מצפון לשארם א-שייך, מול האי טי-באוטובוסים במרחבי ראן, משמשים כיום אטרקציה למטיילים

מתל-אביב. מעיר-הנפט הנו שעל שפת ים-סוף, שם הוא מרגיש עצמו כמו בסרט של המערב-הפרוע, הוא קופץ, לאורך ואדי פיראן, בדרך-עפר, למנזר סנטה קטרינה — מרחק פועט של 130 ק"מ נוספים. הוא מטפס 4,000 מדרגות להר-משה, יורד 4,000 מדרגות חזרה, ממשיך בדרכו, טובל ב-חמאם סעיידא מוסא — מים חמים, שה-בדואים מספרים שעשירי מצריים נוהגים היו לבוא ממרחקים לרחוץ בהם, כי הם טובים נגד קרחת ובעד כוח-גברא (ואם אתה מספיק תמים להאמין לבדואים, או מגיע לך להישאר קרחת) — ולאחר ארבעה ימי-נסיעה מגיע לשארם א-שייך, מול מיצרי-סיראן.

בדואי מתקן

שעון בתל-אביב

ה שמוכיח רק עד כמה הכל יחסי בעולם. כי הוא היו הבדואים של סיני — אלופי הציבואט המזרחי הקלאסיים — מינויים במקרה על פוקס, ונתקלים בסופורה של אותה תיירת, אין ספק שמערכת העיתון היתה זוכה לכמה מכתבי תגובה חריפים, מתובלים בכמה קללות מסולסלות, על ההגזמה שבסיפור.

כי לבדואים אלו, סיני הוא המקום השליש בעולם. והטיור הנוראי ומלא-הסכנות של התיירים, משמש לו קשר יומיומי לעולם החיצון. כאשר עוצר אוטובוס אנד ליד אברודס או נחל פיראן, מוזמן הבדואי המקומי שם אצל איציק הנגה — בעברית ספרותית על הכיפק — חלקי-חילוף ל-משאבת-המים שלו, או מוסר בידי את

מה זאת

ארץ גדולה

אשר אתה רואה את המים הכחולים, אחרי ארבעה ימי-מידבר, נדמה לך שחשת סוף-סוף מה זה גודל של ארץ, ואתה מבין איזו חוייה כבירה עברת. זה רק נדמה לך:

יעברו עוד ימים ארוכים, במשרד הצפוף, ברחוב המחניק, בבית הסגור — לפני שתחזור להסתגל לדי-אמיתך הקטנות.

מיפגש במידבר פגישה בין טיור צה"ל בהליקופטר לבין המטיילים באוטובוס של אנד בנווה המידבר נאבק, כשהבדואים המקומיים הם הנהנים העיקריים מהתנועה השוקקת של המטיילים, הקונים מזכות.